

LANTFLICKANS KLAGAN

Folklig melodi

För - gå - ves up - på sti - gen jag dig att mö - ta
väd - ret är som blå - ser, det böl - jan är som

går. Jag liss - nar, ro - par och jag liss - nar å - ter. Det
slår. Men vän - nens röst sig in - tet hö - ra

lå - ter. Se - sky - ar - na de gå, och böl - jor - na de

slå! Så vand - ra mi - na tan - kar och in - gen vi - la

få, förr - än jag fin - ner vän - nen, som jag sö - ker.

En vinter har förflytit - den vintern var mig lång,
jag önskade den mången gång till ända!
Du var i mina drömmar, du var uti min sång,
du var i mina tankar vid min slända.
Men våren återkom
fast grön dock glädjetom.
En annan fått det hjärta som var min egendom.
Jag aldrig därpå tänker utan tårar.

När duvan blivit änka hon sig till freds ej ger,
och hennes hjärtesår kan ingen lisa.
Men döden henne finner, när solen skridit ner,
och slutar hennes kval och klagovisa.
Som hennes domnar av
mitt hjärta med sitt kvav,
och liksom gröna trädets, som fälldes i sin sav,
skall snart mitt unga hjärteblod förstelnas.

S. J. Hedborn